

Βόλος 22 Ιανουαρίου 2020
Του Σεραφείμ Αθανασίου
«ΒΑΚΩΝΔΙΩΣ»
(Ο ανορθόγραφος τροχονόμος και
η μεγάλη του ...στενοχώρια)

Πριν χρόνια, για τον «ΒΑΚΩΝΔΙΩ», πρέπει κάτι να έχω γράψει και να έχει δημοσιευθεί στη «ΡΟΔΙΑΚΉ» όπως-αν καλά θυμάμαι- και στο «ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΚΩ».

Του ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ
www.serathan.gr

Για το ίδιο πρόσωπο αναφέρομαι και στο βιβλίο μου «Θύμησες και Γεγονότα», και στις σελίδες του 200 έως και 208.

Όμως επειδή προ ημερών με φίλους μου Ροδίτες, σε τηλεφωνική μας επικοινωνία, πολλά καλά για κείνον τον αξιόλογο άνθρωπο κουβεντιάσαμε, είπα και πάλι να φρεσκάρω τη μνήμη μου σε ένα προσωπικό μου ιστορικό

γεγονός, που συνέβη πριν 72 χρόνια, το οποίο δεν ξέχασα και, κάθε τόσο, προσπαθώ να δικαιολογήσω τα αδικαιολόγητα, στην απέραντη άγνοιά μου.

Ας ξετυλίξω όμως μέρος του ατομικού μου κουβαριού συνδέοντας αυτό με το προσωπικό μου συμβάν σε ιστορικούς και αιματοβαμμένους χώρους όπου συνέλληνες, όμως σκλάβοι, για αιώνες με προσευχή, ελπίδα, υπομονή και καρτερία πρόσμεναν το γλυκοχάραμα της λευτεριάς τους.

Έτος 1947 και οι αδελφοί μας Δωδεκανήσιοι εκείνο το καλοκαίρι πετούσαν από τη χαρά τους μια που προ τριών ή τεσσάρων μηνών(31 Μαρτίου 1947) είχε απελευθερωθεί η Δωδεκάνησος οι κάτοικοι της οποίας στα δεσμά της σκλαβιάς βρισκότουσαν 638 ολόκληρα χρόνια που μόνο αν τα σκεφθεί ανθρώπινος νους δικαιολογημένα τον πιάνει τρόμος.

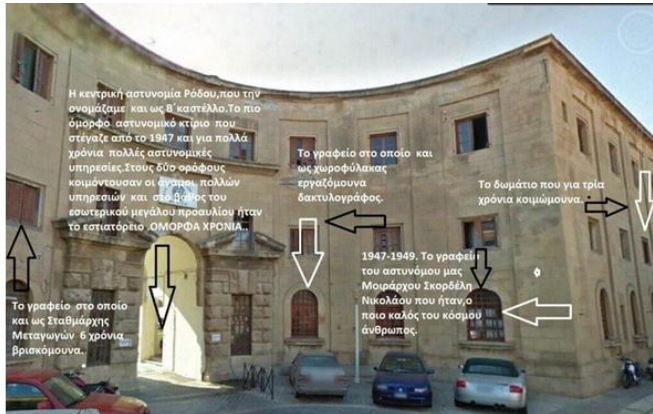
Ιππότες 1309-1522, Σουλεϊμάν ο Μεγαλοπρεπής 1522-1912, Ιταλοί 1912-1945 συν δύο ακόμη χρόνια στους « φίλους» μας

Άγγλους(8 Μαΐου 1945-31 Μαρτίου 1947) ημέρα πένθους για την Αγγλία και χαρά για την Ελλάδα επειδή ο Ταξίαρχος Πάρκερ με μεγάλη θλίψη, στον δικό μας Ναύαρχο Περικλή Ιωαννίδη, παρέδωσε τα Δωδεκάνησα (ήμουνα παρών) και έβλεπα τη θλίψη του που παρ ολίγο να τον τρέχουμε στο Νοσοκομείο και όλα αυτά μπροστά σε χιλιάδες Λαού Ροδιτών

που, από χαρά του, έκανε τρέλες!!

Με την απελευθέρωση δύναμης της Χωροφυλακής είχε τοποθετηθεί στα Δωδεκάνησα μεταξύ των οποίων βρισκόταν και η αφεντιά μου.

Αλλά να η ιστορία μου:

Ένα από τα Αστυνομικά καταστήματα της Πόλεως Ρόδου, στο οποίο στεγαζόντουσαν πολλές αστυνομικές υπηρεσίες

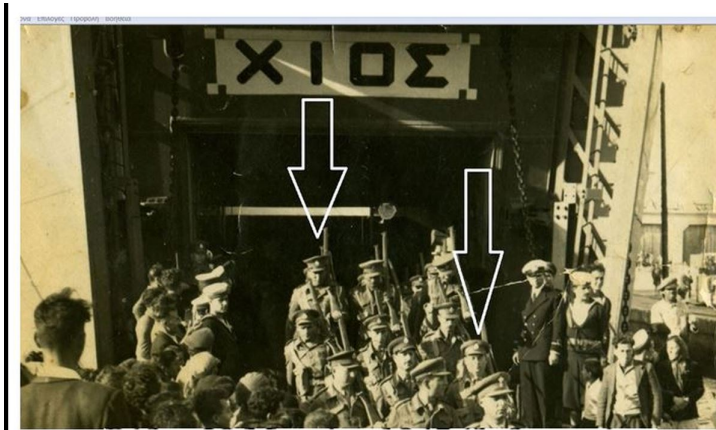
Καλοκαιρινή μέρα έτους 1947 και ε γ ώ γ ε μ ά τ ο ς

Χωροφυλακίστικη τροχονομική περηφάνια μέσα στην όμορφη στολή μου κατηφόρισα από το Α΄ Αστυνομικό Τμήμα, διέσχισα περπατώντας την απείρου κάλους παραλιακή λεωφόρο, όπου και τα καταστήματα στο Μανδράκι της Ρόδου, πέρασα μπροστά από την πιάτσα των ταξί οι οδηγοί των οποίων «σκοτώθηκαν» ποιος πρώτος να κουνήσει χέρι ή κεφάλι με ένα χαμόγελο μέχρι τα αυτιά να χαιρετήσει το τροχονομικό όργανο για λόγους-πιστεύω- συμφέροντος και στη συνέχεια στο γεφυράκι της τάφρου «χάζεψα» λίγο τα ελαφάκια που περίεργα και εκείνα

με κοίταζαν.

Φτάνοντας ακολούθως στην πλατεία της «Πύλης Ελευθερίας» ανέβηκα στην εκεί μόνιμα υπάρχουσα τροχονομική βαρέλα αντικαθιστώντας-αν καλά θυμάμαι- τον καλό μου συνάδελφο Μανούσο Τσικαλάκη.

Με, κάθε τόσο, δικά μου σήματα περνούσαν τα λιγοστά -τότε- αυτοκίνητα αλλά οι άνδρες της τροχαίας, όπως και εγώ, στα διάφορα σταυροδρόμια της όμορφης πόλεως, ήμαστε εκεί πάνω

Λιμάνι Ρόδου απόγευμα 29 Μαρτίου 1947 , έξοδος, από το «ΧΙΟΣ», Διμοιρία ανδρών Χωροφυλακής. Δεύτερη σειρά πρώτος από αριστερά, βγαίνοντας, ο Ενωμοτάρχης-τότε- και αργότερα Αρχηγός Χωροφυλακής Αντιστράτηγος Κουτσιανός Νικόλαος. Τέταρτη σειρά από δεξιά, βγαίνοντας, η αφεντιά μου (Σεραφείμ Αθανασίου ,Χωροφύλακας).

στις βαρέλες μας αν όχι για τα λιγιστά αυτοκίνητα, που χωρίς κινδύνους οι οδηγοί πήγαιναν στον προορισμό τους, αλλά για να εφαρμοστεί η διαταγή του Αστυνόμου μας, Μοιράρχου Σκορδέλη Νικολάου, με το λογικό

σκεπτικό του πως ο πεζός διερχόμενος κόσμος με χαρά «χάζευε» ή καλύτερα καμάρωνε με ανυπόκριτη αγάπη, τους Έλληνες τροχονόμους επειδή τους θεωρούσε δικά του παιδιά και χωρίς υπερβολή λογιζόμαστε ελευθερωτές του από μια βαριά πολλών αιώνων θλίψη..

Είμαστε οι Έλληνες Αστυνομικοί τους οποίους με αλαλαγμούς και χαρά μέχρι τρέλας μας είχαν υποδεχθεί στις 29 Μαρτίου 1947 τότε που εμείς όλοι, βγαίνοντας από το Αρματαγωγό ΧΙΟΣ, εκεί στο λιμάνι της Ρόδου, δεν μας άφησαν να παρελάσουμε, κυριολεκτικά στους ώμους τους μας σήκωσαν, και μείς να χάνουμε αυγά, καλάθια αυγών, ακόμη και τα όπλα μας.

Εγώ και άλλοι συνάδελφοι- ούτε καταλάβαμε πως βρεθήκαμε χωρίς όπλα αφού και το δικό μου για λίγο είχε αλλάξει χέρια και θυμάμαι πως ο αριθμός του ήταν 7.008 και μέχρις ότου το βρω πήγε η ψυχή μου στην Κούλουρη ο δε τρελός από τη χαρά του κόσμος, σαν αρκούδια χόρευε.

Τη μέρα κείνη πέρναγαν μπροστά από τη βαρέλα μου πολίτες διαφόρων ηλικιών και μας

«χάζευε», ιδιαίτερα μανάδες με μικρά παιδιά και εγώ χωρίς να λέω τίποτε τους παρακολουθούσα συγκινημένος και το διασκέδασα κιάλας, επειδή νόμιζα ότι « κάποιος» και εγώ ήμουν!

Πέρναγαν και τα λιγιστά-τότε- αυτοκίνητα που με σήμα μου ακολουθούσαν την πορεία τους και ανάμεσα σε εκείνα πέρασε

Ρόδος 1947 : Εγώ εν ώρα υπηρεσίας στο Διοικητήριο

και ένα του οποίου ο οδηγός, κατά τη γνώμη μου, είχε υποπέσει σε τροχονομική παράβαση γι' αυτό του υπέδειξα να σταματήσει για τον σχετικό έλεγχο και εκείνος αμέσως συμμορφώθηκε.

Πήρα το πιο σοβαρό ύφος αστυνομικού που εφαρμόζει νόμους και διατάγματα πλησίασα στον οδηγό, τον χαιρέτισα στρατιωτικά και του ζήτησα τις άδειες κυκλοφορίας του αυτοκινήτου τις οποίες με προθυμία μου έδωσε.

Ακολουθώντας σημείωσα την παράβαση, έκοψα το ένα από τα τρία με ίδιο αριθμό ανεπιθύμητα για οδηγούς φύλλα του μπλοκ και το έδωσα στον οδηγό, κάνοντάς του συγχρόνως

σχετική σύσταση στο να προσέχει όταν οδηγεί.

Εκείνος σοβαρός πήρε το χαρτάκι λέγοντάς μου μάλιστα και ευχαριστώ ενώ εγώ, χαιρετώντας τον, επέστρεψα στο βάθρο μου.

Όμως, ανεβαίνοντας σε αυτό, διαπίστωνα ότι ο οδηγός δεν είχε ακόμη φύγει και κοίταζε το έντυπο που του είχα δώσει και παράλληλα έριχνε προς το μέρος μου λοξές ματιές.

-Συμβαίνει τίποτα κύριε, θέλετε καμιά διευκρίνιση?

-Όχι κύριε πόλισμαν δεν θέλω τίποτα μου απάντησε ο οδηγός και κουνώντας ελαφρά πάνω-κάτω το κεφάλι του, βάζοντας μπρός, τράβηξε για το εσωτερικό της πόλεως.

Παράξενος άνθρωπος: Κουνάει το κεφάλι του σαν κάτι να έχει διαπιστώσει, με κοιτάζει λοξά και ερευνητικά και όταν τον ερωτώ αν θέλει κάτι μου απαντά αρνητικά, μάλλον θα χρωστάει της Μιχαλούς, ο...Δελαπατρίδης. Έκανα αυτές τις σκέψεις και συνέχισα τη δουλειά μου.

Τελείωσε η υπηρεσία μου, επέστρεψα στο τμήμα, πήγα στη γραμματεία της τροχαίας, έκοψα από το μπλοκ μου το δεύτερο χαρτάκι αφήνοντάς το εκεί για τα «δέοντα», το δε τρίτο (στέλεχος) παρέμεινε στο μπλοκ που εγώ είχα χρεωθεί και

που όταν ύστερα από κάπου τρία χρόνια το είδα, χωρίς υπερβολή, αισθάνθηκα ντροπή και ταρακούνημα.

Τότε, περί το τέλος του έτους 1949 και σε μια στιγμή ανάπαυσής μου θέλησα να δω πόσους Αγιάννιδες και ως άλλος Ιαβέρης, είχα τιμωρήσει!

Άπλωσα στο κρεβάτι ιδρωμένες αρίδες χωρίς να τις λευτερώσω από τις ιδρωμένες επίσης κάλτσες μου και ξεφυλλίζοντας το τροχονομικό μου μπλοκ κάθε τόσο, με ικανοποίηση φώναζα!

-Μπράβο Ιαβέρη καλά έκανες και έγγραψες αυτόν τον οδηγό που έτρεχε ή που έκανε τούτο ή εκείνο. Μπράβο, μπράβο, μπράβο!

Όμως δεν θυμάμαι αν από χαρά ίσως φώναζα και το «έμπαινε γιούτσο» επειδή τη λέξη αυτή νομίζω τη φωνάζουν μόνο στα γήπεδα και όχι τροχονόμοι βάρων ή κινητοί συνάδελφοι αυτών.

Πέρασα πολλά ονόματα παραβατών όμως σε ένα σταμάτησα και αντί φωνή χαράς, παγωμάρα δυνατή με βρήκε!

Παναγία μου τι ντροπή δυνατά φώναξα, χτυπώντας συγχρόνως το κεφάλι μου!

Μπάμ ανοίγει την πόρτα ο καλός μου συνάδελφος Νίκος Μικέλης, με τον οποίο συγκατοικούσαμε στον ίδιο θάλαμο του Αστυνομικού Τμήματος.

-Τί έχεις ρε και φωνάζεις, τί κάνει ο πατέρας σου?

Τις μέρες εκείνες είχα πάρει γράμμα πως ήταν άρρωστος ο πατέρας μου.

-Καλά είναι Νίκο ο πατέρας μου, αλλά κοίταξε εδώ τί έκανα και του έδωσα το μπλοκ.

Το πήρε στα χέρια του, το κοίταξε, το ξανακοίταξε και είπε:

-Δεν καταλαβαίνω τίποτα, ποιός είναι αυτός ο Βακόνδιος, σου έκανε καμιά καταγγελία ?

-Καμιά καταγγελία δεν μου έκανε ο άνθρωπος, αλλά κοίτα σε παρακαλώ πώς γράφω το όνομά του!

-Πώς το γράφεις ?

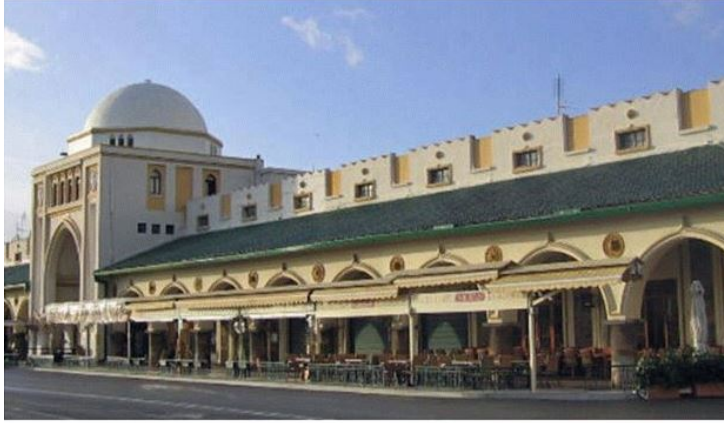
-Δε βλέπεις ρε Νίκο, στραβομάρα έχεις, δεν διαβάζεις εδώ στο Βακόνδιο, αντί για όμικρον, κοπανάω κάτι ωμέγα σαν τη γκλάβα μου?

Έβαλε κάτι γέλια, που ακούστηκαν έξω στο δρόμο και στα διπλανά δωμάτια των συναδέλφων .

Α΄ ρε βλάκα(αλλιώς με είπε), με τρόμαξες. Είπα και εγώ μήπως έπαθε τίποτα ο μπάρμπα Χρήστος (ο πατέρας μου), κάθεται και χολοσκάς με τα ωμέγα και τα όμικρον.

Σήκω ρε μούργο-άντε μπρος σήκω-να πάμε καμιά βόλτα στο

Το Μανδράκι της Ρόδου.

Μανδράκι μήπως είμαστε τυχεροί και δούμε να περνάει μπροστά μας και καμιά γυναικεία γάμπα, σήκω μπρος!

Και αρπάζοντάς με, με σήκωσε από την ξάπλα μου, φύγαμε για το Μανδράκι,

καθίσαμε στο γνωστό καφενείο του Μανίσκα και πίνοντας τον γλυκύ βραστό μας, λοξά, προσεκτικά και με αδηφάγα μάτια αλλά και σκέψεις πονηρές κοιτάζαμε τις διερχόμενες γυναικείες γάμπες οι οποίες χωρίς προκλήσεις, όμορφα και σεμνά εκείνες-τότε- περπατούσαν !!

Βλέπετε τα παλιά δικά μου χρόνια απέχουν πολύ από τα σημερινά στα οποία πολλά έχουν αλλάξει ιδιαίτερα στον θηλυκόκοσμο που έχει καταργήσει ακόμη και τα ξακουστά χιλιοτραγουδισμένα φουρό τα οποία με μαεστρία έκρυβαν λυγερά κορμιά ή ότι άλλο μπορούσε να φανταστεί ο ελεύθερος, σε τέτοιες ιδιαίτερα περιπτώσεις, ανθρώπινος νους.

Αλλά φίλοι μου παρασύρθηκα με γυναικείες γάμπες, φουρό, λυγερά κορμιά και ότι άλλο εκείνο το φουρό «προστάτευε» και η ανδρική φαντασία φωτογράφιζε και καιρός είναι πλέον να αναφερθώ στην «παγωμάρα» μου και σε εκείνο το «ταρακούνημά» μου με μια όμως αναδρομή πίσω από εκείνο το ανορθόγραφο όνομα που με έκανε να χτυπήσω το κεφάλι μου και να αισθανθώ πολύ άσχημα. Παρακολουθήστε με.

Με την απελευθέρωση της Δωδεκανήσου (Μάρτιος 1947)ως αστυνομικό όργανο τοποθετήθηκα στην τροχαία Ρόδου και με την έγκριση της προϊσταμένης μου Αρχής ικανοποίησα μια παλιά μου επιθυμία και τον Σεπτέμβριο του ιδίου έτους άρχισα

να φοιτώ στην Α΄ Τάξη του Νυκτερινού βαταξίου Βενετοκλείου Γυμνασίου της Ρόδου.

Στο Σώμα της Χωροφυλακής είχα και χωρίς καμιά δυσκολία καταταγεί τον Νοέμβριο του 1945 τότε που κατά χιλιάδες γινόντουσαν δεκτοί νέοι με ελάχιστες γραμματικές γνώσεις έφτανε να ήταν υγιείς, εθνικόφρονες και με καθαρό ποινικό μητρώο.

Εικοσάχρονος θυμάμαι νέος/αφήνοντας πίσω μου γαϊδουράκια, φοράδες, μουλάρια, βόδια, αλέτρι, ακόμη και τα ανάλαφρα γουρουνοτσάρουχα που τα έφτιαχνα μόνος μου/ έγινα δεκτός στο Σώμα ,παρά του ότι (ακόμη το θυμάμαι) εκεί στη Διοίκηση Χωροφυλακής Λαμίας, την αίτηση (έτισι) κατάταξής μου, λάθος την έγραψα.

Παρακολουθούσα λοιπόν και με ζήλο θα έλεγα το σχολείο μου είχα συν τω χρόνω προαχθεί σε άλλες τάξεις και μπορώ να πω ότι άρχισα να αισθάνομαι καλύτερα, ενώ έμαθα πως το και δεν γράφεται με «ε» αλλά με «αι». Και δεν ήταν μόνο αυτό.

Ο Γραμματέας του Τμήματος Ενωμοτάρχης Βλασταράκος Παναγιώτης επειδή γνώριζε ότι φοιτούσα στο Νυκτερινό εισηγήθηκε στον Αστυνόμο και με πήρε στο γραφείο όπου σιγά σιγά μάθαινα γραφομηχανή και η χαρά μου ήταν τρανή!

Περιοδικά εκεί στο τμήμα ερχόταν και ένας κύριος, φίλος του Αστυνόμου μας Μοιράρχου Σκορδέλλη Νικολάου, ο οποίος λεγόταν Βακόνδιος Γεώργιος και ήταν Διευθυντής του Κρατικού Ραδιοφωνικού Σταθμού της Ρόδου.

Σιγά σιγά τον γνωρίσαμε και εμείς, εννοώ οι άνδρες του γραφείου στο οποίο καμιά φορά περίμενε τον Αστυνόμο μας, σε περίπτωση που εκείνος απουσίαζε και μπορώ να πω ότι είχε γίνει φίλος μας.

Το όνομα αυτού του κυρίου δεν μου έλεγε τίποτα μέχρι τη μέρα που το διάβασα γραμμένο στο τροχονομικό μου μπλοκ και με εκείνη την ανορθογραφία χτυπούσα το κεφάλι μου.

Δεν ήμουν όμως βέβαιος αν ήταν το ίδιο πρόσωπο με εκείνον τον παραβάτη οδηγό που πριν τρία χρόνια είχα γράψει και από τη στενοχώρια μου πήγαινα να σκάσω αλλά με έσωσε ο Νίκος Μικέλης που βίαια με οδήγησε στο Μανδράκι της Ρόδου όπου και η περαντζάδα γυναικών με όμορφες... γάμπες.

Τότε στου Μανίσκα καφέ ήπιαμε μερικά φουρό μπροστά μας πέρασαν εμένα όμως με έτρωγε το σαράκι και ήθελα να βεβαιωθώ αν ο παραβάτης οδηγός ήταν το ίδιο πρόσωπο με τον φίλο του αστυνόμου γι αυτό με αγωνία περίμενα πότε θα έρθει ξανά στο τμήμα με το αυτοκίνητό του προκειμένου να συγκρίνω αριθμούς.

Και ήρθε ο Βακόνδιος και είδα τον αριθμό του αυτοκινήτου του και ήταν δυστυχώς ο ίδιος εκείνος που είχα εγώ στο μπλοκ γράψει και η στενοχώρια μου είχε μεγαλώσει και την είπα στο γραμματέα Παναγιώτη Βλασταράκο που συνεχώς γέλαγε, ενώ εγώ νευρίαζα που νόμιζα ότι με κορόιδευε.

Και η φαντασία μου συνέχισε να οργιάζει επειδή σκεπτόμουν ότι ο Βακόνδιος, ο φίλος του Αστυνόμου, θα θυμόταν το περιστατικό και θα συνέχισε μέσα του να με θεωρεί «Καρατζόβα και Καρπενησιώτικο στουρνάρι» ενώ εγώ μέσα μου όμως (για να μη με πάρουν και στην καζούρα οι συνάδελφοί μου) νόμιζα με τα όσα είχα μάθει πως λογίζομουν Μπαμπινιώτης (καλή σου ώρα κ. Καθηγητά) μια που και τη λέξη «έτισι» ίσως τώρα την έγραφα σωστά και δεν μπορούσε να με τοποθετεί εκείνος ο κύριος στους «αγραμμάτους».

Τόση στενοχώρια λοιπόν ένοιωθα και αν θέλετε εσείς τώρα να ρωτήσετε τον ξερόλα αν όλες τις λέξεις τις γράφει σωστές θα σας απαντήσει με ειλικρίνεια όχι βέβαια, γι αυτό πολλές φορές αυτός ο «ξερόλας» συμβουλευεται από τηλεφώνου τις δυο Βασούλες του «ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΥ» Σαμακοβλή και Κυριαζή ή τους αδελφούς Λουκά και Μιχάλη Μαστή της «ΡΟΔΙΑΚΗΣ» ΚΑΙ τους ρωτάει πως γράφεται ο Ναβουχοδονόσορ και «εκείνες και εκείνοι» με προθυμία του λύνουν απορίες στην μεγάλη του άγνοια.

.Κάνω λοιπόν πολλά ορθογραφικά λάθη χωρίς να μου καίγεται καρφί όμως εκείνο με είχε πειράξει επειδή είχα δει τον ευγενή άνθρωπο, την ώρα που διάβαζε το χαρτάκι που του είχα δώσει, να με κοιτάζει λοξά και στο ερώτημά μου «Θέλετε τίποτα κύριε», μου απάντησε: Όχι.

Και τώρα ανακαλύπτοντας το λάθος μου έλυνα εκείνο το πρόβλημα, εκείνη την απορία μου στο πόσο αρνητικά για μένα τον «καρατζόβα» σκεπτόταν εκείνος ο καλός και ευγενής άνθρωπος.

Αλλά κουβεντιάζοντας πάνω σε αυτό το θέμα ο συνάδελφός μου Νίκος Μικέλης, εκείνο το καλό παιδί, μου είχε τότε πει ότι η λάθος γραφή λέξεων ακόμη και σε τροχονομικές παραβάσεις την ίδια ποινή επιφέρουν και δεν είχε άδικο γι αυτό και εγώ άρχισα να συνειδητοποιώ πως δεν είχα κάνει και κανένα έγκλημα και συχνά πυκνά τον ακολουθούσα στο Μανδράκι σιγοτραγουδώντας τα φουρό!

Εν κατακλείδι, για την ιστορία, ο Γιώργος Βακόνδιος, παρά του ότι ήταν μεγαλύτερός μου στην ηλικία, επεδίωξα και έγινε και δικός μου φίλος μπορώ δε να πω ότι, με εκείνη μου τη φιλία, πολλά ωφελήθηκα. ΝΑ ΕΙΣΤΕ ΚΑΛΑ.

Σημείωση:23-1-2020

Δημοσιεύτηκε 23-1-20 στον «Ταχυδρόμο» και τη «Ροδική»